ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Petra Průchy a JUDr. Jana Vyklického v právní věci žalobkyně: **MUDr. J. V.**, zastoupené JUDr. Alešem Uhlířem, advokátem se sídlem K Hájku 122, Frýdek - Místek, proti žalovanému: **Ministerstvo zdravotnictví**, se sídlem Palackého nám. 375/4, Praha 2, o přezkoumání rozhodnutí ministra zdravotnictví ze dne 16. 5. 2008, č. j. MZDR 10877/2008, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 23. 9. 2011, č. j. 9 A 22/2011 – 127,

takto:

I. Kasační stížnost se zamítá.

II. Žalobkyni se přiznává náhrada nákladů řízení ve výši 2.400 Kč. Uvedenou částku je žalovaný povinen uhradit k rukám právního zástupce žalobkyně do patnácti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I.
Dosavadní průběh řízení

Rozhodnutím ze dne 12. 3. 2008 č. j. 38797/2006 nepřiznalo Ministerstvo zdravotnictví žalobkyni specializovanou způsobilost k výkonu zdravotnického povolání lékaře v oboru psychiatrie. Své rozhodnutí odůvodnilo ministerstvo takto:

Žádost byla podána podle § 44 odst. 1 věty šesté zákona č. 95/2004 Sb., o podmínkách získávání a uznávání odborné způsobilosti k výkonu zdravotnického povolání lékaře, zubního lékaře a farmaceuta (dále jen „zákon č. 95/2004 Sb.“). Ze současně platné právní úpravy zákona č. 160/1992 Sb., o zdravotní péči v nestátních zdravotnických

zařízeních, ve znění zákona č. 121/2004 Sb., byla vypuštěna povinnost připojit k žádosti o registraci osvědčení komory o splnění podmínek k výkonu soukromé praxe, jakož i osvědčení komory k výkonu praxe odborných zástupců a byla nahrazena povinností připojit doklad o vzdělání. Novela zákona č. 160/1992 Sb. nabyla účinnosti dnem 18. 4. 2004.

Současně s touto novelou však nedošlo ke změně zákona č. 220/1991 Sb., o České lékařské komoře, České stomatologické komoře a České lékárnické komoře, ve kterém i nadále zůstalo ustanovení o možnosti komor vydávat osvědčení České lékařské komory pro účely samostatné praxe.

Z důvodu různého data nabytí účinnosti zákona č. 95/2004 Sb. a zákona č. 121/2004 Sb., obsahuje § 44 odst. 1 věta šestá zákona č. 95/2004 Sb. dikci „získali osvědčení České lékařské komory“, aniž by zákon uváděl datum do kdy, protože v době jeho přijetí nebylo možno předvídat datum nabytí účinnosti zákona č. 121/2004 Sb. Citovanou dikci zákona je však třeba – s ohledem na to, že jde o přechodné ustanovení, které zajišťuje přechod již získaných práv – nezbytné vykládat a vztahovat k datu nabytí účinnosti zákona č. 95/2004 Sb.

Protože novela zákona č. 160/1992 Sb. nabyla účinnosti až dnem 18. 4. 2004, je podle ministerstva nutno akceptovat vydávání osvědčení České lékařské komory až do dne 17. 4. 2004. Dikci zákona „získali osvědčení České lékařské komory“ je třeba vykládat v kontextu obou zákonů. Po datu 17. 4. 2004 je však už zcela jednoznačně nutné respektovat novou úpravu zákona č. 95/2004 Sb., která stanovuje podmínky pro získání způsobilosti pro výkon práce lékaře.

Z výše uvedených důvodů nelze podle ministerstva licenci České lékařské komory vydanou dne 15. 3. 2006 ve smyslu § 44 odst. 1 věty šesté zákona č. 95/2004 Sb. již uplatnit.

Proti rozhodnutí prvoinstančního správního orgánu podala žalobkyně rozklad. Namítala, že byly splněny všechny podmínky zákona pro přiznání specializované způsobilosti, připomněla průtahy v řízení a odkázala na čl. 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, z jehož znění vyplývá, že zákon nelze měnit interními příkazy nebo výklady překračujícími rámec zákona. Podle § 44 odst. 1 věta šestá zákona č. 95/2004 Sb. postačuje, má-li lékař osvědčení České lékařské komory a nejméně 5 z posledních 6 let nepřetržitě vykonával zdravotnické povolání lékaře.

Ministr zdravotnictví rozklad žalobkyně v záhlaví uvedeným rozhodnutím zamítl. Podle přechodného ustanovení § 44 odst. 1 věty šesté lze podle ministra postupovat pouze tehdy, jestliže byla licence České lékařské komory vydána nejpozději do doby změny podmínek na základě nové právní úpravy dané zákonem č. 95/2004 Sb., který nabyl účinnosti dne 2. 4. 2004. Žalobkyně předložila pouze atestační diplom I. stupně pro obor psychiatrie a licenci České lékařské komory ze dne 15. 3. 2006 pro obor psychiatrie. Z toho je zřejmé, že žalobkyně nesplnila podmínky přechodného ustanovení § 44 odst. 1 věta šestá zákona č. 95/2004 Sb. Opačný výklad by znamenal obcházení zákona č. 95/2004 Sb., protože by umožnil získání specializované způsobilosti toliko na základě licencí komor.

Městský soud v Praze následně rozhodnutí ministra zrušil pro nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Rozsudek Městského soudu v Praze pak zrušil ke kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 13. 1. 2011, č. j. 3 Ads 157/2010 - 102, poté, co se neztotožnil s výkladem pojmu nepřezkoumatelnost tak, jak jej interpretoval Městský soud v Praze. Rozhodnutí žalovaného není podle jeho názoru nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. V napadeném rozhodnutí je jasně vysvětleno, proč se podle žalovaného ustanovení § 44 odst. 1 věta šestá zákona č. 95/2004 Sb. na žalobkyni nevztahuje. Podstata sporu spočívá v tom, zda lze podle shora uvedeného ustanovení uplatnit osvědčení České lékařské komory, které bylo vydáno po datu 17. 4. 2004. Tuto právní otázku měl Městský soud v Praze v dalším řízení posoudit.

II.
Nové rozhodnutí Městského soudu v Praze

Novým rozhodnutím Městský soud v Praze rozhodnutí žalovaného opět zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Soud nejprve konstatoval, že je možný dvojí výklad věty šesté ustanovení § 44 odst. 1 zákona č. 95/2004 Sb., a to jak výklad žalovaného, podle kterého se specializovaná způsobilost přiznává, pokud ke splnění podmínek v tomto ustanovení došlo před účinností zákona, tak interpretace žalobkyně, podle níž splnila podmínky zákonem stanovené, a proto mohla důvodně očekávat, že její žádosti bude vyhověno, resp. že tato žádost bude posuzována podle právní úpravy platné do 30. 6. 2008, která výslovně dobu vydání osvědčení ve vztahu k získávání specializované způsobilosti neupravovala.

Soud proto vyšel z ustálené judikatury Ústavního soudu (např. sp. zn. III. ÚS 319/07), podle které veřejná moc nemůže využívat nejasnost právní úpravy, kterou sama vyvolala. Za situace, kdy právo umožňuje dvojí výklad, nelze pominout, že na poli veřejného práva mohou státní orgány činit pouze to, co jim zákon výslovně umožňuje. Orgány veřejné moci jsou povinny ve smyslu čl. 4 odst. 4 Listiny šetřit podstatu a smysl základních práv a svobod, a tedy v případě pochybností postupovat mírněji *(in dubio pro mitius)*. Žalovaný se měl tímto stanoviskem Ústavního soudu v projednávané věci řídit a šetřit práva žalobkyně jako soukromého subjektu a postupovat mírněji – tj. do doby výslovné úpravy ustanovení § 44 odst. 1 věta šestá zákona tak, jak ji stanovil zákon č. 189/2008 Sb. s účinností od 1. 7. 2008, postupovat s vědomím toho, že na poli veřejného práva může státní orgán činit pouze to, co mu zákon výslovně umožňuje.

III.
Kasační stížnost

Rozsudek napadl žalovaný (dále jen „stěžovatel“) kasační stížností. Při výkladu přechodných ustanovení zákona č. 95/2004 Sb. je podle něj třeba vycházet nejen z jazykového výkladu, ale i ze systematického rozdělení těchto ustanovení a dále zejména z obecné právní zásady, že na základě přechodných ustanovení lze získat pouze ta práva, která existovala již před účinností tohoto zákona. Později získaná práva nemohou být

důvodem pro aplikaci přechodných ustanovení, neboť by tím byl popřen základní účel přechodných ustanovení, tj. převedení dosavadních práv na novou právní úpravu ke dni účinnosti nové právní úpravy.

Taková byla podle stěžovatele i vůle zákonodárce, neboť v ustanovení § 44 odst. 1 věta první až pátá zákona č. 95/2004 Sb. prodloužil platnost tohoto přechodného ustanovení za datum účinnosti zákona výslovným uvedením data, do kdy si musí lékaři část odborné praxe doplnit. Předpokládá tedy splnění podmínek do budoucna. Pro stejný závěr však nesvědčí dikce ani smysl ustanovení § 44 odst. 1 věta šestá zákona, podle které není třeba doplňovat žádnou praxi či dostát podmínkám, které by bylo možné plnit jedině po účinnosti zákona, a proto ani zákonodárce nepovažoval za potřebné stanovit jakoukoli lhůtu, neboť podle stěžovatele správně předpokládal, že zde stanovenou právní normu nelze než vztahovat ke dni účinnosti nové právní úpravy.

Opačný výklad by podle stěžovatele – kromě popření smyslu přechodných ustanovení – neoprávněně zvýhodnil lékaře, kteří by na základě licencí ČLK vydaných pouze podle vnitřních předpisů komory i dávno po účinnosti zákona č. 95/2004 Sb. mohli žádat o přiznání specializované způsobilosti, aniž by si museli doplňovat odbornou praxi. Byly to pak právě spory o výklad aplikovaného ustanovení mezi lékaři a ČLK na jedné straně a stěžovatelem na straně druhé, které vedly zákonodárce k později zakotvenému datu v přechodném ustanovení čl. V novely č. 189/2008 Sb. – v zájmu ukončení sporů, které byly podle stěžovatele neopodstatněné.

Samotná licence ČLK je doklad, který je vydáván na základě stavovského předpisu ČLK (Podmínky k výkonu soukromé lékařské praxe členů ČLK, k výkonu funkce odborného zástupce, lektora v lékařské praxi, vedoucího lékaře a primáře ve zdravotnickém zařízení). Nejde tedy o doklad vydávaný na základě právních předpisů České republiky, ale o doklad, který je vydáván na základě „neprávní“ vnitřní normy ČLK a byl vydáván před účinností zákona č. 95/2004 Sb. pro účely registrace nestátních zdravotnických zařízení.

I přes snahy interpretovat § 44 odst. 1 věta šestá zákona č. 95/2004 Sb. extenzivně a nad rámec povahy přechodných ustanovení je podle stěžovatele i nadále zákon č. 95/2004 Sb. platný a účinný, a je proto zákonnou povinností stěžovatele jej aplikovat v tomto znění. Podle § 44 odst. 1 věta šestá zákona však lze postupovat pouze tehdy, jestliže bylo osvědčení ČLK vydáno nejpozději do 17. 4. 2004.

Stěžovatel v dalším zopakoval argumentaci prvostupňového správního rozhodnutí (potažmo rozhodnutí o rozkladu) týkající se novelizačního zákona č. 121/2004 Sb. a nutnosti jeho zohlednění při interpretaci § 44 odst. 1 věty šesté zákona č. 95/2004 Sb. Navrhl, aby Nejvyšší správní soud rozsudek Městského soudu v Praze zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

IV.
Vyjádření žalobkyně ke kasační stížnosti

Stěžovatel v kasační stížnosti opakuje své dřívější obecné úvahy směřující k výkladu, který nemá oporu v zákoně. Argumentace stěžovatele je pak nepřípustná i vzhledem k soudem citované judikatuře Ústavního soudu. Z napadeného správního rozhodnutí není zřejmé, z jakého důvodu by mělo osvědčení ČLK k výkonu soukromé praxe žalobkyně z 15. 3. 2006 „jinou kvalitu“ než osvědčení stejného samosprávného orgánu získané lékařem do 18. 4. 2004.

Stěžovatel tedy podle žalobkyně pouze opakuje své původní argumenty a snaží se účelově zpochybnit nelogické postupy správního řízení nerespektující zákon. Žalobkyně proto navrhla, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

V.
Relevantní právní úprava

Podle § 44 odst. 1 věta šestá zákona č. 95/2004 Sb. získávají bez doplnění odborné praxe podle věty prvé až páté specializovanou způsobilost ti, kteří získali osvědčení České lékařské komory k výkonu soukromé lékařské praxe a nejméně 5 z posledních 6 let nepřetržitě vykonávali zdravotnické povolání lékaře.

Čl. V odst. 2 zákona č. 189/2008 Sb., kterým se mění mimo jiné i zákon č. 95/2004 Sb., pak „doplnil“ ustanovení § 44 odst. 1 zákona č. 95/2004 Sb. (aniž by se obsah novely promítl přímo do znění novelizovaného ustanovení) takto: Specializovanou způsobilost mají osoby, kterým Česká lékařská komora vydala do 17. dubna 2004 osvědčení k výkonu soukromé lékařské praxe; na tyto osoby se nevztahuje povinnost doplnění odborné praxe ve smyslu § 44 odst. 1 věty šesté zákona č. 95/2004 Sb., ve znění účinném do dne nabytí účinnosti tohoto zákona.

Podle § 10 odst. 3 písm. a) zákona č. 160/1992 Sb., o zdravotní péči v nestátních zdravotnických zařízeních, ve znění účinném do 17. 4. 2004, byl provozovatel nestátního zařízení povinen k žádosti o registraci připojit osvědčení stavovské profesní organizace ustavené zákonem (komory).

Podle téhož ustanovení novelizovaného zákonem č. 121/2004 Sb. s účinností od 18. 4. 2004 byl provozovatel nestátního zařízení povinen připojit k žádosti o registraci doklad o vzdělání, doklad o zdravotní způsobilosti a doklad o bezúhonnosti, který nesmí být starší tří měsíců.

Podle § 2 odst. 2 písm. c) zákona č. 220/1991 Sb., o České lékařské komoře, České stomatologické komoře a České lékárnické komoře, jsou komory oprávněny stanovovat podmínky k výkonu soukromé praxe svých členů a k výkonu funkce odborných zástupců podle zvláštního předpisu a vedoucích lékařů a primářů u poskytovatelů zdravotních služeb.

Podle písm. d) téhož ustanovení jsou komory oprávněny *vydávat osvědčení o splnění podmínek podle písmena c).*

Tato ustanovení zákona č. 220/1991 Sb. zůstala novelou zákona č. 160/1992 Sb. (zákon č. 121/2004 Sb.) nedotčena.

Podle § 2 odst. 1 písm. a) zákona č. 220/1991 Sb. komory dbají, aby členové komor vykonávali své povolání odborně, v souladu s jeho etikou a způsobem stanoveným zákony a řády komor.

Podle písm. b) téhož ustanovení komory zaručují odbornost svých členů a potvrzují splnění podmínek k výkonu lékařského, stomatologického a lékárnického povolání podle zvláštních předpisů.

VI.
Posouzení Nejvyšším správním soudem

Úvodem je třeba přisvědčit výchozí tezi vyslovené Městským soudem v Praze v napadeném rozsudku, že pokud existuje více možností výkladu aplikované právní normy, je nutno postupovat tak, aby byla co nejvíce šetřena práva jejích adresátů. Přijatý závěr však dle názoru Nejvyššího správního soudu podporují především konkrétní argumenty.

VI. a)

V daném případě je primárně nutno vyjít z účelu aplikovaného ustanovení. Tím je evidentně úmysl učinit výjimku z povinnosti doplnit si chybějící část odborné praxe poskytnutím jakési formy „záruky“ Českou lékařskou komorou v podobě osvědčení k výkonu soukromé lékařské praxe a doložením nepřetržité pětileté praxe z posledních šesti let.

Takový účel věty šesté § 44 odst. 1 zákona č. 95/2004 Sb. je podle Nejvyššího správního soudu smysluplný a akceptovatelný, vezme-li se v potaz základní poslání České lékařské komory, jímž je dohled nad odborností výkonu lékařského povolání. K uvedenému lze poukázat na ustanovení § 2 odst. 1 písm. a) a b) zákona č. 220/1991 Sb.

Argumentace žalovaného se pak odvíjí zejména od novely zákona č. 160/1992 Sb., kterou byly změněny podmínky registrace nestátního zdravotnického zařízení tak, že napříště není k registraci osvědčení ČLK třeba.

Dle názoru Nejvyššího správního soudu se v každém z obou případů jedná o zcela odlišné otázky, které spolu sice tematicky souvisejí, způsobem, který dovozuje stěžovatel, se však neprotínají.

Jak již bylo řečeno, novela zákona o zdravotní péči v nestátních zdravotnických zařízeních provedená zákonem č. 121/2004 Sb. se týká úpravy *podmínek registrace nestátních zdravotnických zařízení*. Zákon č. 95/2004 Sb. naproti tomu upravuje otázku *uznávání specializované způsobilosti*. Skutečnost, že od 17. 4. 2004 již nebylo třeba osvědčení komory pro registraci soukromého zdravotnického zařízení, je pak podle názoru

Nejvyššího správního soudu zcela bez vlivu na podmínky uznávání specializované způsobilosti. Podmínka získané licence vydané komorou je – vzhledem k hlavnímu úkolu komory jako samosprávného orgánu, tj. dbát na odbornou úroveň výkonu lékařského povolání – smysluplná v obou případech. Pokud je zákonodárcem nahrazena podmínkou předložení jiných listin v případě registrace soukromé praxe, samo o sobě to ještě nic nemění na její odůvodněnosti v případě uznávání specializované způsobilosti. Tím spíše to pak platí za situace, kdy znění věty šesté § 44 odst. 1 zákona č. 95/2004 Sb., jakož i pravomoc ČLK vydávat licence, nebyly předmětnou novelou zákona o nestátních zdravotnických zařízeních nijak dotčeny.

Nejvyšší správní soud připouští, že je zde jistá „sukcesivní vázanost", hovoří-li zákon č. 95/2004 Sb. o *„osvědčení k výkonu soukromé lékařské praxe"*. Tato podmínka – primárně tedy určená k jinému účelu – zde má sloužit rovněž jako forma záruky ČLK při rozhodování o otázce odlišné, totiž uznávání specializované způsobilosti. Odpadá-li pak existence osvědčení jako podmínka pro účel primární, jako by tím odpadala i pro účel „odvozený" při rozhodování o specializaci.

Takto však podle Nejvyššího správního soudu nelze věc nahlížet, a to z následujících důvodů. Základem rozhodování v projednávané věci je totiž otázka *veřejnoprávního nároku* na přiznání specializované způsobilosti, který je zcela jasně a jednoznačně v zákoně formulován. Podmínky tohoto nároku jsou dvě: a) existence osvědčení České lékařské komory k výkonu soukromé lékařské praxe a b) nepřetržitá lékařská praxe v délce nejméně 5 z posledních 6 let. Pokud žadatel tyto podmínky splní, nemůže být podle názoru Nejvyššího správního soudu jeho žádost zamítnuta, neboť dostál zákonným požadavkům a má tudíž *nárok* na to, aby bylo o jeho žádosti kladně rozhodnuto.

Odůvodnit zamítavé rozhodnutí odkazem na novelu jiného zákonného předpisu, která se materie aplikovaného ustanovení (uznávání odborné způsobilosti) žádným způsobem přímo nedotýká a která se nijak nepromítla do znění zákona č. 95/2004 Sb., ani do znění zákona č. 220/1991 Sb., pak podle Nejvyššího správního soudu není akceptovatelné, zejména s ohledem na zásadu právní jistoty a předvídatelnosti rozhodování ve veřejné správě. [Srov. např. nález Ústavního soudu ze dne 27. 3. 2003, sp. zn. IV. ÚS 690/01, podle kterého je ministerstvo jako orgán veřejné moci *„vázáno obecně vymezeným ústavním limitem činnosti těchto orgánů, jímž je v principu především postulát, dle něhož může a současně je povinno činit pouze to, co stanoví zákon (čl. 2 odst. 2 Listiny, čl. 2 odst. 3 Ústavy ČR)"*. *„Ke znakům právního státu a mezi jeho základní hodnoty patří neoddělitelně princip právní jistoty (čl. 1 odst. l Ústavy ČR), jehož nepominutelným komponentem je nejen předvídatelnost práva, nýbrž i legitimní předvídatelnost postupu orgánů veřejné moci v souladu s právem a zákonem stanovenými požadavky"*.]

VI. b)

Dále považuje Nejvyšší správní soud za nutné pojednat o stěžovatelem rovněž dovolávaném smyslu přechodných ustanovení. Interpretace žalovaného je taková, že přechod práv na základě přechodných ustanovení je možný pouze u práv v době účinnosti zákona již existujících.

Uvedená teze jistě v obecné rovině platí, ovšem lze ji vztahovat právě jen na „klasická“ přechodná ustanovení. Tato ustanovení upravují právní skutečnosti a vztahy, které vznikly nebo byly založeny před účinností zákona, jehož jsou přechodná ustanovení součástí, a řeší, zda tyto skutečnosti a vztahy trvají i za účinnosti nové právní úpravy. Takovým přechodným ustanovením však podle názoru Nejvyššího správního soudu ustanovení § 44 zákona č. 95/2004 Sb. není. Jedná se spíše o ustanovení transformační, kdy účelem je obecně upravit přeměnu jednoho systému získávání odborné (specializované) způsobilosti na systém jiný, nový. V rámci § 44 zákona č. 95/2004 Sb. lze pak rozlišovat mezi dvěma základními kategoriemi lékařů, u nichž probíhá tato transformace odlišně, a to lékařů, kteří získali specializaci I. stupně [s výjimkou lékařů, kteří získali tuto specializaci v základním oboru všeobecné lékařství, či pediatrie (odstavec 2)], a lékařů, kteří získali specializaci II. stupně (odstavec 3), nebo specializaci v nástavbovém oboru [odst. 4 s výjimkou písmene b)]. Zatímco v druhém případě dochází k přeměně na novou specializovanou způsobilost automaticky s účinností zákona (k této kategorii srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 6. 2012, č. j. 3 Ads 151/2011 - 89, www.nssoud.cz.), v případě prvním je třeba, aby lékaři ještě splnili určité zákonem stanovené podmínky. Těmito podmínkami jsou – alternativně – buď doplnění chybějící části odborné praxe, nebo získání osvědčení k výkonu soukromé lékařské praxe a prokázání pěti z posledních šesti let nepřetržitého výkonu zdravotnického povolání lékaře.

Rovněž k této transformaci dochází přímo ze zákona samotným splněním zákonem stanovených podmínek, jen *„v případě pochybností, zda lékař splňuje podmínky pro získání specializované způsobilosti... rozhodne ministerstvo do 90 dnů od podání žádosti“* (§ 44 odst. 8 zákona č. 95/2004 Sb.). Rozhodnutí ministerstva je tedy rozhodnutím deklaratorním, které získání specializované způsobilosti pouze dodatečně aprobuje.

Rozdíl mezi zmíněnými dvěma způsoby transformace odborné způsobilosti u lékařů, kteří získali specializaci I. stupně, pak spočívá v čase, kdy k této může dojít. Zatímco doplnění odborné praxe může nastat jen v budoucnu, tj. kdykoli po nabytí účinnosti zákona do pěti let od tohoto data, získání licence ČLK a požadované délky odborné praxe mohlo nastat jak před účinností zákona č. 95/2004 Sb. – pak dojde k přeměně dnem jeho účinnosti, nebo kdykoli po tomto datu (ovšem pouze do nabytí účinnosti zákona č. 189/2008 Sb.).

Mylná je totiž rovněž žalovaným užitá argumentace pomocí jazykového výkladu. Z formulace *„získávají* specializovanou způsobilost ti, kteří *získali* osvědčení České lékařské komory“ rozhodně nelze podle Nejvyššího správního soudu automaticky dovodit, že minulý čas ve vedlejší větě znamená *„získali do účinnosti tohoto zákona“*. Dikce tohoto ustanovení vyjadřuje spíše určitou časovou souslednost, kdy nejprve je třeba získat osvědčení komory, a to teprve ve spojení se splněním další zákonné podmínky má za následek získání specializované způsobilosti.

Zde je nutno navíc poznamenat, že žalovaný se ve své argumentaci v napadeném rozhodnutí dostal do určitého rozporu se správním rozhodnutím prvního stupně i se svými podáními v řízení před soudem, neboť pokud uznává pro vznik specializované způsobilosti osvědčení, která byla vydána do 18. 4. 2004, jedná se i o osvědčení vydaná po účinnosti zákona č. 95/2004 Sb.

Celá argumentace stěžovatele o smyslu přechodných ustanovení navázaná na datum vydání osvědčení ČLK se tedy podle Nejvyššího správního soudu ubírá poněkud nesprávným směrem. Práva, o jejichž přeměnu se zde jedná, totiž nejsou ta vyplývající z licence ČLK (oprávnění k výkonu soukromé praxe), nýbrž ta vyplývající z dosažené úrovně specializace. Lze pak jistě polemizovat o tom, zda či nakolik je zákonodárcem zvolená konstrukce, kdy transformace je částečně navázána na osvědčení ČLK, vhodná či správná, s ohledem na úlohu komory jako takové ji však podle názoru Nejvyššího správního soudu nelze *à priori* odmítnout. Naopak, je třeba z ní vycházet, a to až do data nabytí účinnosti zákona č. 189/2008 Sb., tj. do 1. 7. 2008, neboť pro opačný výklad neposkytuje zákonná právní úprava dostatečnou oporu.

VII.
Závěr

Za právní úpravy platné a účinné v době rozhodování správního orgánu nebylo možné uznání specializované způsobilosti žalobkyni odepřít. Ani změna zákona o zdravotní péči v nestátních zdravotnických zařízeních provedená zákonem č. 121/2004 Sb. nemůže takový postup legitimizovat, neboť se týká odlišné materie a zůstala bez vlivu jak na znění § 44 odst. 1 zákona č. 95/2004 Sb., tak § 2 zákona č. 220/1991 Sb. Pokud žalobkyně splnila obě zákonem vyžadované podmínky § 44 odst. 1 věty šesté zákona č. 95/2004 Sb., měla oprávněné očekávání, že jí bude specializovaná způsobilost uznána. Žalovaný naopak postupoval v rozporu se zákonem, pokud její žádosti nevyhověl.

Napadený rozsudek Městského soudu v Praze tedy netrpí vadou ve smyslu § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., a Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost zamítl podle § 110 odst. 1 s. ř. s. jako nedůvodnou.

VIII.
Náklady řízení

Stěžovatel neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ze zákona. Žalobkyně měla ve věci plný úspěch, má tudíž právo na náhradu nákladů řízení, které důvodně vynaložila (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.). V řízení o kasační stížnosti se jedná o jeden úkon právní služby ve smyslu § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif) ve výši 2.100 Kč a režijní paušál podle § 13 odst. 3 vyhlášky ve výši 300 Kč, celkem tedy 2.400 Kč. Tuto částku je žalovaný povinen uhradit k rukám právního zástupce žalobkyně do patnácti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 25. července 2012

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu